

A kutyám

Egy évig kellett kitartóan könyörögnöm, hogy lehessen egy kutyám. Végül a folytonos hisztizés és a puli szemek megtették hatásukat, és 2011.04. 11. elautózáztunk Gyulára, hogy hazavihessem első vizslámat. Mi egy drótszőrű magyar vizsláért mentünk, ám mikor boldogan becsöngettünk a megadott címre, a kutya tenyésztője közölte velünk a hírt: a kutya már nincs meg!

Na ekkor még Apa arcán is döbbenet suhant át!

„-De hiszen ma reggel még meg volt, nem?”

„-Hát igen, de jött érte valaki és...elvitte”

Nem hittem el! Hiszen olyan boldog voltam, hogy végre lesz saját kutyám!!

„-De innen nem messze van még pár vizsla kölyök”- mondta a tulajdonos felcsillantva az utolsó reménysugarat.

Megköszöntük a ... hát igen ... a semmit, és beülve a kocsiba elhajtottunk. Anyáék már haza akartak menni, de én kerek perccel kijelentettem, hogy haza nem megyek kutya nélkül! Így hát elmentünk ahhoz a másik vizsláshoz.

És ott voltak a kicsik ... csak ketten voltak ... egy kan és egy szuka...

Az volt csupán a gond hogy még csak 5 hetesek voltak. De már így is elvittek 4-et. Így hát ölembe vehettem első vizslámat. Egyszerűen beleszerettem az égszínkék szemeibe, a pöttöm kis orrába!

Így hát hazavittük újdonsült kutyámat, Bodzát.

Az első hetekben még a szobámba aludt egy dobozban. Babáknak való tejpépet vettünk neki, és azzal etettem 3 óránként, még az éjszaka közepén is. Aztán szép lassan megnőtt megkapta első oltásait, és már nem volt az a megszeppent kis ártatlan angyalka!

A kutyám

Éjszaka felfedező utakra indult a lakásban, s nem egy tárgy esett áldozatul hegyes kis fogainak. Többek között pár könyv, egy fakanál, a TV távirányítója, és Apa egyik zokniját. 12 hetes korában vittük először sétálni. Amint kilépett a kapun kissé meglepődött a sok idegen szagtól, s hátsófelére lehuppanva figyelmesen körbekémlelt... Na, aztán pár hét múlva már amint rácsatoltam a pórázt már lőtt kifelé a kapun. Semmi félelem, semmi bizonytalanság. Kezdett igazán rosszcsont kiskutya lenni. Épp ideje volt, hogy tanuljon egy kicsit.

5 hónapos korába vittük el kutyaiskolába. Lelkes kis tanuló volt egészen addig, amíg meg nem unta. Na, aztán jöttek ám a hisztik! Ám lassan ő is rájött, hogy minél engedelmesebb, annál hamarabb szabadul.

Így került hát hozzám Bodza, az én legjobb barátom. Neki bármelyik titkom elmondhatom, mert biztos lehetek benne, hogy titok marad!

Németh Csenge, 12 éves

VIZSLATÚRA